

visszhangzik a dübörgés
 a cserepek és az ég ugatására
 a falunemzet a másik oldalára fordul
 és lő

puskaropogás
 szabályozható zajongás
 nem úgy mint a gyereksírás
 ti lesztek a következők
 gyerekek

Vörös István

Addig a láz

A karantén nem nagy dolog.
 Talán unokát akarok?
 Legyen politikai változás?
 A rendszer csak egy rossz szokás,
 mint amikor a körmét rágja
 a rémület, de nyelvet is ölt a világra.

Józenságot, felhorgadást,
 tüntetők felforró szavát?
 Vagy épp, hogy így maradjon minden
 mozdulatlan karantén-csendben?
 Ne kelljen már senkit se látni,
 és ne legyen a túlvilági
 titok olyan messze mitőlünk.
 Isten, erő, vigasztalás,
 vagy bármi, aminek bedőlünk.
 Pusztuljon az egész bagázs,
 a bankárnép s a katona,
 az elnökök, igazgatók,
 ne legyen vagyona soha
 senkinek.

Minek, minek, minek
 a gyarapodás-őrület,
 mikor az idő egyre fogy?
 Se gyerekek, se állatok
 nem kaphatnak ajánlatot
 a biztosabb jövőről.
 Micsoda költő is vagyok,

a kényelem felőről.
A rémület ragyog.

S én most akarnék unokát?
Ilyenkor elválni szokás,
és új életbe, slusszpánikba
menekülni magunk elől.
A világ öreg. A világ bedől.
Sohase mondtam, mit nem akarok.
De jönnek egyszer új korok,
amikor majd nem a bajok
számítanak a szerencsének,
nem az erő lesz az erő,
nem a lélek lesz a lélek.
Ez elképzelhető?
Egyszerre telik két idő.
Egyszerre hallgatok s beszélek.

Egyszerre jár a szám és jár a szem.
Egyszer a semmi és a végtelen
itt adnak randevút egymásnak.
Az lesz ám a varázslat!

Addig a láz nem lázad,
végigvacog egy életen.

Előszó

Stephen Hawkingnak

Már kitaláltad? Most fogom.
Már kitaláltad? De nem így lesz.
Már kitaláltad? A múlt felől.
Már kitaláltad? Közelítesz.

A *Tagesspiegel*t olvasod.
Aszály azóta, száraz évszak.
Megterítesz a hegyi kertben,
csak dél marad és nincsen észak.

Három égtáj lesz a világ,
délszak táján a puszta vár csak.
A rolettát leengeded.
Nem rajtad múlt. Te jól csináltad.

A lehetetlen ér közénk.
Most *valaki* már a rémálom,
és emberformát nyer, ami
még kívül marad a tudáson.

Ez hát a karja, s ez a fej?
A jövő felől bedörömből,
ahogy az ökle, ez a semmi
a horizontot veri bentről!

Vigyázz, vigyázz, mert beszakad!
A végtelen most ránk csapódik.
A múltékonyság-indulat
fölháborít a kelő Holdig.

Kedvedre repüld ki magad!
A félhold sarlójába huppansz,
a lent lassan föléd kerül,
a föld fehér golyója koppan.

Az óriási biliárd
most veszi kezdetét. Ne nézzed!
Nem értheted meg a szabályt.
Kint az úrben nincs is enyészet.

Csak annyit kell tegyél,
hogy magadat is kiüritsed,
legyél sűrűbb a semminél,
és erőltess rá színes inget.

Kezére kesztyűt húzzatok,
a haját fessd be feketére!
Az ég alján kék lovasok
pora az első végítélet.

Lézersugárnyi baj vetül
a táguló világperemre.
Az ember nincsen egyedül,
ezt végre észrevette.

Nyitott világba bámulok.
Robban az idő, mint az akna,
A túlvilági boldogok
most hullanak ezer darabra.

Vigyázzatok, sivár galaxisok!
A képzelet nem ér távolba,
a lehetőséghorizont
az életet még visszafajtja!

Nem lelki kérdés. Szimuláció
fut végig itt, mint gyenge sóhaj,
össze még nem barátkozott
a megátalkodott valóval.

Intelem töprengésre

Mivel e földön rossznak lenni is nehéz,
magát így inkább mindenki jónak hiszi,
s ha életére rosszkedvűen visszanéz,
nem bontakoznak ki igaz arányai.
Sőt, belső szervként épül be az öncsalás
a filmekből átültetett értékei közé.
Ki mélyre néz, és önmagában mélyre ás,
hülyének vélik, az pedig nem semmiség.
Nem semmiség, ha körbevesz a sokfajta erény,
a legtöbbünknek kis mosoly a szája szögletén.
Senki se rossz, mert nem hiszi, hogy az lehet
csupán azért, mert átéli az életet,
mert megragad mindent, mi megragadható.
Ez életének állama. S kivét minden adót,
abból épít saját terveihez költségvetést.
Egyszer a behajtónak visszaszólt,
és akkor arcul csapta az önmegvetés.
„Minden én, az állam is magam vagyok,
a föld enyém, az ég enyém, s az égi állatok!
Szégyenkezni nincsen miért, régen tudom.
A világot csak képzelem. Önviláguralom.”
De ne higgyük, hogy örület, inkább közöny csak ez:
„Az Isten van, de nem zavar. Végítélet se lesz.
Vagy hogyha lesz, csak rámpillant: »Mehet a többihez!« –
nevet Péter és megbocsát nekem, csak kérni kell,
a legtöbb döntés épp a fordítottját éri el,
mint azt az igazság megszállottjai képzelik.
A jó nem rossz: bátran jószágot hitelez.
A pokolba a szenteket terelgetik,
ők azt mondják, hogy az a hely is megfelel nekik.”
Az angyal és az ördög összenéz,
az egész rendszer lényegében tévedés.